

Iz istega vzroka in na enak način so pokončali v Šantungu vse gozde. Vsled tega je les v tej pokrajini jako dragocena reč.

Izvestno je to korenito sredstvo vsaj deloma pomagalo . . . Razume se, da gozdov na novo niso nasadili. Gore so ostale gole. Hudi nalivi so sčasom odnesli vso prst v nižave. Ostalo je kamenito površje, katero so razne elementarne sile polagoma zrahljale. Vroče solnce je neusmiljeno kuhalo, parilo in žgalo, in nastala je — gorska puščava . . .

„Ali imamo še daleč?“ vprašam tovariša.

„Še eno uro.“

„To vam je lep izlet! Kuhamo se že celi dve uri v tej puščavi.“

„Potrpi še malo! Kmalu bo bolje. Zavili bomo v stransko dolino. Tam solnce nima tolike moči.“

In res. Čez dobre četrte ure krenemo v sotesko.

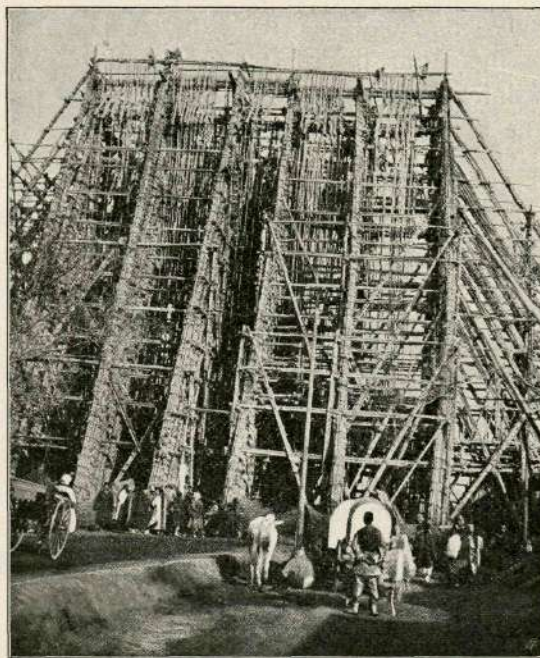
Nasproti nam žubori pohleven potok. Pozna se mu, da ni „porojen v zibelki sneženi“, in „povit na odeji ledeni“, vendar njegova struja svedoči, da zna nastopiti tudi on samozavestno, mogočno, svobodno, kadar pride njegov čas.

Ravno pri vhodu v sotesko vidimo na skoro nepristopni skali stolp v sedem nadstropij. Pravijo, da počivajo v njem kosti slovečega bonca, poganskega duhovnika. Njegova slovečnost mora biti že precej pozabljena, ker sicer impozantni stavbi se vidi, da se bliža razpadu. Ob stezi vidimo več majhnih pagodic, podobnih našim kapelicam, ki opominjajo pobožnega romarja, da se bliža slavnemu svetišču. Preprost pogan seveda ne gre mimo njih tako brezbrizno, kakor mi, ampak pridno pripogiblje svojo glavo in skrivlja svoj hrbet prstenim malikom v čast.

Romantika skalnih sotesk nas pozdravlja pri vsakem koraku — — —

Čez pičle pol ure složne hoje dospemo v jako divji kraj. Ozka soteska se tu nekoliko razširi in nebotično skalovje tvori na tem mestu pravi pravcati gorski kotel. Navpične skalne stene so gladke, kakor ob-

delane z umetnim klesarskim dletom. Nekaj košatih grmičev, ki rastejo iz razpôk, in zeleni bršljan, ki se spenja na nekaj mestih ob visoki pečini, delajo ta samotni kraj še slikovitejši. V sredi, na nekoliko vzvišenem prostoru, v zatišju starih cipres pa sameva in dremlje pogansko svetišče. Ni prostorno, vendar je še v precej dobrem stanu. Tu se je baje nekaj časa mudil in prenočeval Džekung, slavni Konfucijev učenec, ko se je vračal po smrti velikega učitelja na svoj dom. Zato so mandarini in učenjaki od nekdanj radi prenočevali na tem kraju, ko so hodili darovat v veliko pagodo na koncu soteske.

Oder pri zgradbi Kettelerjevega spomenika.

Nekaj posebnega za nas so brezštevilni napisi, vsekani v živo skalo. Zdi se ti, da vidiš v vrtočavi visočini dobrih šestdeset metrov odprto ogromno knjigo, popisano s tisočnimi kitajskimi črkami. In s kako umetnostjo so vdolbljeni ti znaki v trdi kamen! Najizurjenejši krasopisec ne bi spravil znaka lepše s finim čopičem na papir. In to v taki višini! Treba pomisliti, da kitajska pisava ni tako preprosta kakor naša. Za en sam znak je treba včasih nad dvajset, celo nad trideset potez.